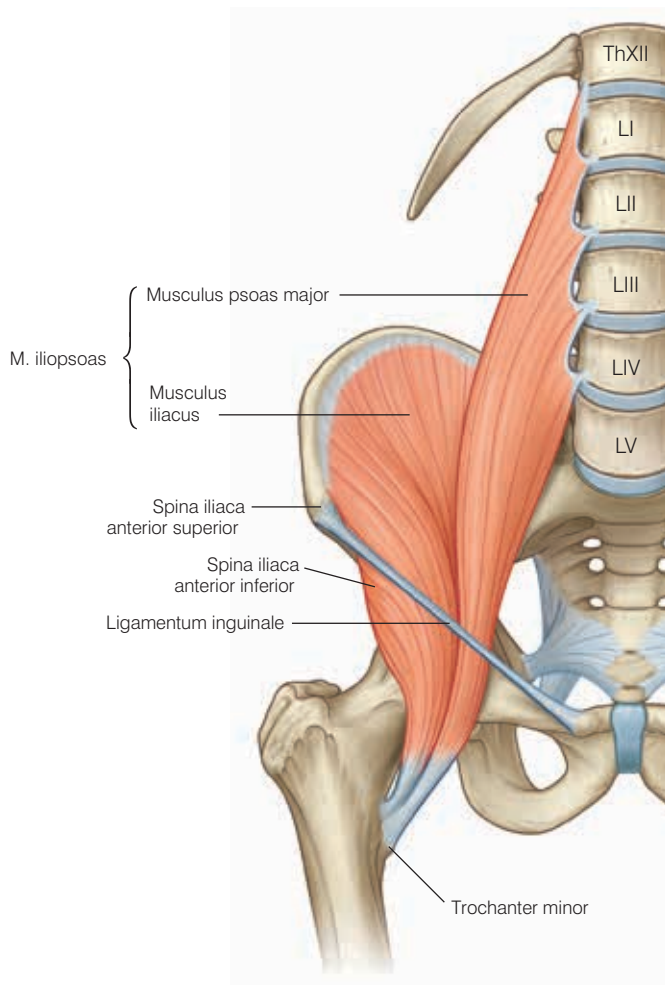

Ryc. 130. Mięsień lędźwiowy większy i mięsień biodrowo-lędźwiowy.
Przedrukowano z: R.L. Drake, A.W. Vogl, A.W.M. Mitchell, *Gray's Anatomy for Students*, 2nd edition, za zgodą Churchill Livingstone Elsevier, Copyright © 2010.
Wszystkie prawa zastrzeżone.

zgina kręgosłup w bok. Czynność tego mięśnia warunkuje chodzenie.

Unerwienie – splot lędźwiowy, jego gałęzie krótkie oraz nerw udowy.

2. Mięsień lędźwiowy mniejszy (*m. psoas minor*) jest słabo rozwinięty. Biegnie od trzonów kręgów Th₁₂ i L₁ do powięzi biodrowej i wyniosłości biodrowo-łonowej; napina powieź biodrową i zmniejsza ucisk na nerw udowy.

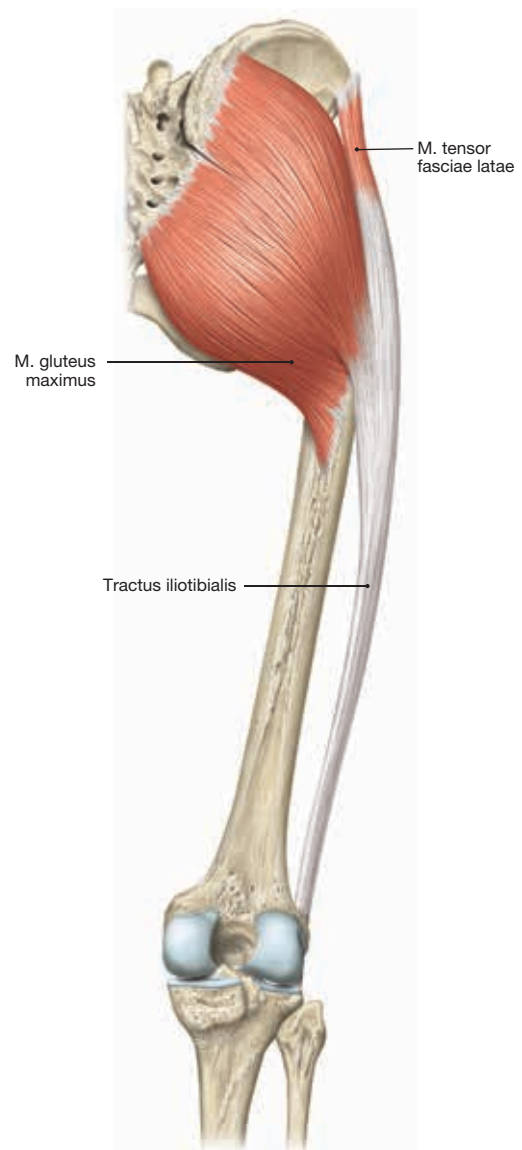
Mięśnie zewnętrzne miednicy

1. Mięsień pośladkowy wielki (*m. gluteus maximus*) położony jest najbardziej powierzchownie, biegnie od góry i strony przyśrodkowej, w dół i do boku. Jego znaczne rozmiary i położenie bliżej kręgosłupa są charakterystyczne dla człowieka.

Przyczep początkowy obejmuje kość biodrową do tyłu od kresy pośladkowej tylnej, boczną okolicę kości krzyżowej i guzicznej oraz więzadło krzyżowo-guzowe.

Przyczep końcowy. Włókna mięśnia kierują się do boku, górna część mięśnia przechodzi w powieź biodrowo-piszczelową, dolna zaś kończy się płaskim ścięgnem na guzowatości pośladkowej kości udowej.

Czynność. Mięsień ten jest najsilniejszym prostownikiem stawu biodrowego. Skurcz obu mięśni wysuwa miednicę do przodu, np. przy ruchu wstawania z pozycji siedzącej lub przy wchodzeniu na schody. Jego napięcie jest niezbędne przy utrzymaniu pionowej postawy ciała. Poza tym mięsień ten silnie odwraca w stawie biodrowym i przywodzi (zwłaszcza część dolną przyczepiającą się do kości udowej). Część kończąca się w powięzi biodrowo-piszczelowej odwodzi udo i wspomaga prostowanie w stawie kolanowym.

Ryc. 131. Mięsień pośladkowy wielki. Przedrukowano z: F. Paulsen, J. Waschke (red.), *Sobotta. Atlas anatomii człowieka. Ogólne pojęcia anatomiczne. Narządy ruchu*, tom 1, oprac. i red. wyd. IV pol. W. Woźniak i K.S. Jędrzejewski, Elsevier Urban & Partner.